

ע"פ 2605/17 - חנה רדו נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 2605/17

כבוד השופט י' דנציגר
חנה רדו

לפני:
המערערת:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערעור על פסק הדין של בית המשפט המחוזי תל אביב-
יפו בת"פ 16-05-29436 מיום 31.01.2017 שניתן על-
ידי השופט ח' כבוב

עו"ד רות צמח; עו"ד אסף ברם

בשם המערערת:

עו"ד איתמר גלבפיש

בשם המשיבה:

החלטה

הודעת הערעור שלפני מופנית נגד החלטת המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו, שניתנה ביום 31.1.2017 על-ידי השופט ח' כבוב במסגרת ת"פ 16-05-29436. בגדר ההחלטה, נדחתה עתירה שהגישה המערערת לביטול כתב האישום שהוגש נגדה, בגין עבירה של שימוש במידע פנים, אותה עברה לכאורה על סעיף 52ד לחוק ניירות ערך, התשכ"ח-1968 (להלן: החוק). המערערת טענה, כי לא היה מקום לנקוט בהליך פלילי נגדה, שכן ההליך הנכון שבו היה על המדינה לנקוט הוא הליך אכיפה מנהלי. כאמור, בית המשפט המחוזי דחה את הטענה, וקבע מועדים לדיוני

הוכחות בהליך הפלילי שלפניו. מכאן הודעת הערעור.

נקל להיווכח, כי למעשה הודעת הערעור מופנית נגד החלטת ביניים שניתנה בהליך פלילי. המערערת אינה מתכחשת לכך, ברם היא טוענת כי יש לראות בהחלטה משום "פסק דין חלקי", ולחלופין יש להכיר בחריג פסיקתי חדש שיאפשר לה לערער בנדון כבר בשלב דיוני זה. לגישה, כאמור, עצם ניהול ההליך הפלילי יסודו בשגגה. מכאן החשיבות במתן ההכרעה כבר בשלב דיוני זה, ומכאן גם ההצדקה לאפשר לה לערער עוד בטרם סיום ההליך הפלילי. המשיבה מצדה, מתנגדת לבקשה, בשובה על ההלכות המוכרות בנדון, לפיהן אין ערעור על החלטות ביניים בפלילים, למעט במצבים מוגדרים המוכרים בחוק.

לאחר שעיינתי לעומק בהודעת הערעור ולמדתי את טענות המערערת, וכן לאחר שבחנתי את החלטת בית המשפט המחוזי, באתי לכלל מסקנה כי דין הודעת הערעור להימחק על הסף. בקשתה של המערערת להכיר בחריג פסיקתי חדש שיאפשר לה להגיש ערעור על החלטת ביניים בפלילים היא בקשה מרחיקת לכת, ואיני סבור כי המקרה דנן מצדיק לקיים דיון בה. בעיקרו של דבר, ההלכות בעניין ערעור על החלטות ביניים, גם בנסיבות הדומות לאלה שלפני, הן מושרשות וידועות, ואין מקום לפתוח את הדיון העקרוני בהן פעם נוספת (ראו החלטה מפורטת בנדון, שניתנה על-ידי כב' הרשמת ל' בנמלך בע"פ 1549/15 מדינת ישראל נ' רדאי (23.7.2015)).

למעלה מן הצורך, אציין כי התרשמתי שבית המשפט המחוזי בחן לעומק, ברצינות וברגישות הראויים, את כלל טענות המערערת בעניין הצורך לנהל את ההליך הפלילי בעניינה. בית המשפט המחוזי לא הקל ראש באף אחת מטענות המערערת בהקשר זה. אדרבא, הוא קיים דיון מפורט וארוך בנדון, עוד בטרם פתיחת שלב ההוכחות בהליך הפלילי, וזאת בהכירו בהשלכות שעלולות להיות לעצם קיומו של הליך פלילי על כל אדם באשר הוא. בית המשפט הגיע למסקנה כי בשלב הנוכחי לא ניתן לקבוע כי עצם ההחלטה שהתקבלה על-ידי המדינה לנהל נגד המערערת הליך פלילי שגויה מיסודה או בלתי מתקבלת על הדעת. כשלעצמי, איני סבור כי נפלה טעות בקביעה זו.

טרם סיום, ובלי להתייחס לעניינה הפרטני של המערערת, אוסיף את ההערה הבאה: מטבעם של דברים, שיש ונמצא במהלכו או בסיומו של הליך פלילי, כי כתב אישום שהוגש נגד נאשם פלוני מקורו בשגגה. לשם כך, בין היתר, נועד הבירור בהליך הפלילי. הנאשם רשאי להעלות טענות ברוח זה בהליך הפלילי, ועל בית המשפט לבחון אותן בקפידה, ולעיתים אף חובה לבחון עוד בטרם פתיחת הליך ההוכחות. יחד עם זאת, נהיר כי קבלת הטענה כי כל אימת שהערכאה הדיונית תדחה טענה ברוח האמור, תהא לנאשם זכות ערעור על ההחלטה, עשויה להוביל למצב שבו ינוהלו הליכי ערעור פליליים רבים, עוד בטרם החלו להתנהל ההליכים לפני הערכאה הדיונית. עם כך, לדידי, קשה להשלים.

טרם נעילה אציין כי המערערת הגישה בקשה להגיש הודעה נוספת בהליך שלפני. לא מצאתי לנכון להיעתר לבקשה זו, והיא נדחת.

נוכח כל האמור לעיל, הודעת הערעור תימחק אפוא.

ניתנה היום, ד' בניסן התשע"ז (31.3.2017).

ש ו פ ט

עמוד 2

